Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/12/2021
Identifikačné číslo spisu:	6110011492
Dátum vydania rozhodnutia:	11.05.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6110011492.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 11. mája 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného L. L., pre obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 5 písm. a) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/15/2019, z 20. marca 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. L. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 6T/154/2010, z 23. novembra 2018, bol obvinený L. L. a spol. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 [ďalej len ,,starého Trestného zákona"; (v bodoch 18, 51 rozsudku)] a pokračovacieho trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

obvinený S. O., obvinený V. Z. a obvinený L. L. v bode 18
dňa 25. mája 2005 v L. W. M., narodený XX. W. XXXX ako dlžník uzatvoril s veriteľom B., so sídlom Z., prostredníctvom N. V. a s jej vedomím, zmluvu o medziúvere a stavebnom úvere č. XXXXXXXXXX na sumu 400 000,- Sk (13 277,57 Eur), pri žiadosti však predložil nepravdivé doklady o svojom zamestnaní a príjme od zamestnávateľa W.,. so sídlom N., jeho spoludlžník E. J., narodený XX. I. XXXX tiež nepravdivé doklady od zamestnávateľa B., so sídlom L., IČO: XX XXX XXX, a ručiteľ obvinený L. L. pri žiadosti nepravdivé doklady od zamestnávateľa S., so sídlom J., IČO: XX XXX XXX, následne však tento ručiteľ bol nahradený novým M. N., narodený XX. W. XXXX, ktorý predložil nepravdivé doklady od zamestnávateľa V. M., s miestom podnikania Y., IČO: XX XXX XXX, pričom tento úver aj s nepravdivými potvrdeniami vybavoval prostredníctvom N. V.,j obineného S. O. a obvineného V. Z., výplatné listiny k potvrdeniam spracoval Ing. G. U., po poskytnutí úver nebol

splácaným, veriteľ preto od zmluvy odstúpil a pohľadávku postúpil na vymáhanie spoločnosti S., T., a táto následne spoločnosti W., so sídlom F., IČO: XX XXX XXX;
obvinený V. Z. a obvinený L. L. v bode 38
dňa 21. marca 2005 v L. obvinený L. L. požiadal u zástupcu veriteľa B., N. V. a s jej vedomím o úver k zmluve o stavebnom sporení č. XXXXXXXXXX vo výške 400 000,- Sk (13 277,57 Eur), kedy predložil nepravdivé doklady o svojom zamestnaní a príjme od zamestnávateľa S., so sídlom J., IČO: XX XXX XXX, jeho spoludlžník M. N., narodený XX. W. XXXX nepravdivé potvrdenie od zamestnávateľa V. M., s miestom podnikania Y., IČO: XX XXX XXX, ručiteľ W. M., narodený XX. T. XXXX, nepravdivé potvrdenie od zamestnávateľa W., so sídlom N., ktoré vyhotovil obvinený V. Z., pričom táto žiadosť bola veriteľom zamietnutá, úver poskytnutý nebol;
obvinený L. L. v bode 51
dňa 2. marca 2005 v Y. obvinený L. L., narodený XX. V. XXXX, uzatvoril ako dlžník s veriteľom O., so sídlom W., zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru reg. č. XXXXXXXXXXX sumu vo výške 100 000,- Sk (3 319,39 Eur), pričom pri žiadosti predložil nepravdivé potvrdenie o zamestnaní a príjme od zamestnávateľa V. M., s miestom podnikania Y., IČO: XX XXX XXX, ktoré mu tento zamestnávateľ vystavil, po poskytnutí úveru tento nebol riadne a včas splácaný;
obvinený L. L. v bode 52
dňa 2. mája 2005 v L. W. Y., narodený XX. V. XXXX požiadal veriteľa T., so sídlom O., o úver vo výške 50 000,- Sk (1 659,70 Eur), pričom predložil nepravdivé potvrdenie o zamestnaní a príjme od B., so sídlom L., IČO: XX XXX XXX, ktoré mu zabezpečil obvinený L. L., žiadosť však bola zamietnutá a úver poskytnutý nebol.

Za to okresný súd u obvineného podľa § 37 starého Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona, pretože trest uložený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/41/2009, z 11. októbra 2012 vo výmere 9 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, považoval za dostatočný.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol odvolanie obvineného L. L. ako nedôvodne.
V odôvodnení svojho uznesenia zdôraznil, že obvinený spáchal stíhanú trestnú činnosť v roku 2005. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/41/2009, z 11. októbra 2012 mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Ďalším rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/55/2015, z 30. apríla 2015 mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere ôsmich rokov a šiestich mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. S poukazom na uvedené preto súd prvého stupňa nepochybil pri postupe podľa § 37 starého Trestného zákona. Na uloženie súhrnného trestu (ktorého uloženia sa prakticky obvinený L. v odvolaní domáhal), Trestný zákon vyžaduje spáchanie trestných činov v súbehu, o ktorý ide iba vtedy, ak medzi prvým a posledným trestným činom nebol vyhlásený, hoci aj neprávoplatný odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin.
Krajský súd ďalej uviedol, že vyhlásením rozsudku, sp. zn. 2T/41/2009, z 11. októbra 2012 nastal zlom, a teda následné odsúdenie za ďalší spáchaný skutok rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/55/2015, z 30. apríla 2015 je preto posudzované už ako recidíva, keďže v takom prípade o súbeh už nejde. Z naznačených dôvodov preto podľa krajského súdu okresný súd postupoval v posudzovanej trestnej veci správne, pokiaľ u tohto obvineného podľa § 37 starého Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, keď trest uložený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/41/2009, z 11. októbra 2012 vo výmere 9 rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, považoval za dostatočný.
Krajský súd tiež upozornil, že už vo svojom zrušujúcom uznesení, sp. zn. 3To/48/2017, zo 14. marca 2018 vyslovil záver, že odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa, ako to má na mysli obsah ustanovenia Trestného zákona, ktoré sa týka ukladania súhrnného trestu, sa rozumie prvý odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin. S poukazom na uvedené odvolanie obvineného L. zamietol.

Obvinený L. L. podal prostredníctvom ustanoveného obhajcu proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, a to proti výroku o treste, s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371

ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa) a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).
Podľa obvineného prvostupňový súd pochybil pri ukladaní trestu, nakoľko v jeho prípade nemal upúšťať od uloženia súhrnného trestu podľa § 37 starého Trestného zákona, ale mal mu uložiť súhrnný trest podľa § 35 ods. 3 starého Trestného zákona s prihliadnutím na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/55/2015, z 30. apríla 2015, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Nezohľadnením uvedeného rozsudku nastane situácia, kedy obvinený bude musieť vykonať trest odňatia slobody celkovo 17 (sedemnásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. V prípade, ak by súd prvého stupňa ukladal súhrnný trest, pričom by zrušil výroky o treste rozsudkov Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/41/2009, z 11. októbra 2012 a Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/55/2015, z 30. apríla 2015 mohol by obvinenému ukladať v súlade s § 35 ods. 2 starého Trestného zákona trest v rozmedzí 10 - 15 rokov. Pri porovnaní výšky trestov odňatia slobody uložených vyššie uvedenými rozsudkami a trestu, ktorý by bol obvinenému ukladaný v prípade aplikácie § 35 ods. 3 starého Trestného zákona v tomto konaní, obvinený je toho názoru, že neboli splnené podmienky na upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 37 starého Trestného zákona.
Vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu Žilina, sp. zn. 1To/37/2010, obvinenému jednoznačne vyplýva, že ak bol páchateľ odsúdený viacerými rozhodnutiami (rozsudkami, trestnými rozkazmi) za trestné činy skôr, ako bolo súdom prvého stupňa vyhlásené prvé z nich, súd musí zrušiť výroky o treste vo všetkých predchádzajúcich rozhodnutiach, ktoré sú v pomere uvedenom v ustanovení § 42 ods. 1 Trestného zákona a páchateľovi uložiť súhrnný trest za celú zbiehajúcu sa trestnú činnosť. Druh a výmera trestu by mala spravodlivo zohľadňovať konanie obvineného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti nápravy a v neposlednom rade i poľahčujúce a priťažujúce okolnosti. Trest ako právny následok trestného činu musí byť úmerný k spáchaným trestným činom (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, a tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť na ochranu spoločnosti, jednak pred páchateľom trestného činu, voči ktorému sa prejaví prvok represie a prvok individuálnej prevencie a jednak aj voči ďalším osobám. Obvinený trest odňatia slobody v trvaní 17 (sedemnásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov nepovažuje za primeraný, naopak jedná sa o trest neprimerane prísny, uložený v rozpore so zásadou proporcionálnosti trestu.
Obvinený navrhol, aby dovolací súd v súlade s § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona a súčasne zrušil napadnutý výrok o treste rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa. Súčasne navrhol, aby dovolací súd v súlade s § 388 Trestného poriadku prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor krajskej prokuratúry nasledovne:
„Okresný súd v Banskej Bystrici v odôvodnení svojho rozsudku, sp. zn. 6T/154/2010, z 23. novembra 2018 na strane č. l. 39, s ohľadom na obsah dovolania obvineného, dostatočne podrobne odôvodnil výrok o treste u obvineného L. L..
Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom uznesení, sp. zn. 3To/15/2019, z 20. marca 2019, ktorým podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol, sa v dostatočnom rozsahu zaoberal odvolacími námietkami obvineného vo vzťahu k napadnutému výroku o treste na stranách č. 2-5.
Rozhodnutia príslušných súdov prvého a druhého stupňa sú vo vzťahu k uloženému trestu u obvineného L. L. dostatočne odôvodnené a dôvody uvedené v dovolaní obvineného, sú v podstate opakovaním dôvodov, ktoré obvinený L. L. uvádzal v konaní pred odvolacím súdom. Krajský súd tiež uviedol, že na uloženie súhrnného trestu, ktorého sa domáhal obvinený v odvolaní, vyžaduje Trestný zákon spáchanie trestných činov v súbehu, o ktorý ide iba vtedy, ak medzi prvým a posledným trestným činom nebol vyhlásený, hoci aj neprávoplatný odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin. Vyhlásením rozsudku, sp. zn. 2T/41/2009, z 11. októbra 2012 nastal zlom, a teda následné odsúdenie za ďalší skutok rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/55/2015, z 30. apríla 2015 je preto posudzované už ako

recidíva, keďže v takom prípade o súbeh už nejde.
Je potrebné poukázať aj na ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého ak obvinený na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obvineného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).
Postupom príslušných súdov oboch stupňov nedošlo k porušeniu práva na obhajobu žiadnym spôsobom, čo ani obvinený nenapádal [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].
Dovolanie teda bolo podľa § 382 Trestného poriadku podané v zákonnej lehote a oprávnenou osobou obvineného, v zastúpení obhajcom, avšak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.
Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie obvineného L. L., proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 6T/154/2010, z 23. novembra 2018, v spojení uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/15/2019, z 20. marca 2019 odmietol, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku".

+ + +

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom ustanoveného obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, § 373 ods. 1 Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť, pretože nie je dôvodné.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie" odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú

chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnemu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Vo vzťahu k obvineným namietaným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že obvinený síce uviedol, že namieta spomínané ustanovenie, avšak konkrétne dovolacie námietky nepriradil k dovolaciemu dôvodu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.).

Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu zákazu pobytu za nedbanlivostný trestný čin). Tento dovolací dôvod možno použiť aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne uložené tresty, pričom Trestný poriadok uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa - § 34 ods. 7 Trestného zákona.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí dovolací súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a č. 3/2011).

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. V aplikačnej praxi bolo sporné, či nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody nenapĺňa dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia. Uvedený aplikačný problém vyriešilo stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu na zasadnutí konanom 14. júna 2010 (pozri R 5/2011). Podľa tohto stanoviska hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody sa svojou povahou a významom primkýna k všeobecným hľadiskám ustanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 a nasl. Trestného zákona a na rozdiel od ustanovení § 41 a 42 Trestného zákona (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného

zákona, ktoré sú tiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriadiť ,,pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia" zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i). Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávneho hľadiska zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h).

V uvedenom stanovisku je riešený aj vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h). Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a § 371 ods. 1 písm. h) je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, nemožno napadnúť prostredníctvom všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Podstatou dovolacích námietok obvineného proti výroku o treste je skutočnosť, že prvostupňový súd pochybil, keď upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/41/2009, z 11. októbra 2012, ktorým bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. S prihliadnutím na rozsudok Okresného súd Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/55/2015, z 30. apríla 2015, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, mal byť obvinenému uložený súhrnný trest podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Teda, v prípade, ak by prvostupňový súd ukladal obvinenému súhrnný trest a zrušil by oba výroky uvedených rozsudkov, potom by v súlade s § 37 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 podľa obvineného mu mohol byť uložený trest v rozmedzí 10-15 rokov.
Vo vzťahu k uvedenej námietke dovolací súd uvádza, že na uloženie súhrnného trestu Trestný zákon vyžaduje spáchanie trestných činov v súbehu, o ktorý ide iba vtedy, ak medzi prvým a posledným trestným činom nebol vyhlásený, hoci aj neprávoplatný odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin. Vyhlásením rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/41/2009, z 11. októbra 2012 nastalo ,,roztrhnutie" pomyselnej čiary medzi jednotlivými rozsudkami, a teda následné odsúdenie za ďalší spáchaný skutok rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/55/2015, z 30. apríla 2015 sa posudzuje preto už ako recidíva, keďže v takom prípade o súbeh už nejde. V uvedenom prípade ide o spáchanie dvoch samostatných skutkov, čo v podstate správne konštatoval prvostupňový ako aj druhostupňový súd, keďže sa obvinený uvedenej námietky domáhal aj v odvolacom konaní.

Vo vzťahu k upusteniu uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 starého Trestného zákona k rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/41/2012, z 11. októbra 2012 dovolací súd uvádza, že prvostupňový súd vo svojom rozsudku, sp. zn. 6T/154/2012, z 23. novembra 2018 na strane 29 uviedol, že trest uložený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/41/2012, z 11. októbra 2012 vo výmere 9 (deväť) rokov nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia považuje za dostatočný. Okresný súd mal na výber, či by obvinenému uložil súhrnný trest alebo by od uloženia upustil. Dovolací súd zdôrazňuje, že upustenie od uloženia súhrnného trestu nie je právom obvineného, ale oprávnením súdu. Je plne na úvahe súdu, či iný uložený trest považuje za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchateľa a z tohto dôvodu upustí od súhrnného trestu.

Vo vzťahu k obvineným namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku, a teda aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v skutočnosti namieta, že v dôsledku tohoto nesprávneho právneho posúdenia došlo k uloženiu trestu neprimerane prísne v rozpore so zásadou proporcionálnosti trestu. Zo zápisnice (č. l. 19026 spisu) je zrejmé, že súd prvého stupňa prijal podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku okrem iných aj obvineného L. L. a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obvinení prijali spáchanie skutku, nevykoná. K uvedenému tak, ako už konštatoval krajský súd, že na uloženie súhrnného trestu Trestný zákon vyžaduje spáchanie trestných činov v súbehu, o ktorý ide iba vtedy, ak medzi prvým a

posledným trestným činom nebol vyhlásený, hoci aj neprávoplatný odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin. Vyhlásením rozsudku, sp. zn. 2T/41/2009, z 11. októbra 2012 nastal zlom, a teda následné odsúdenie za ďalší spáchaný skutok rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/55/2015, z 30. apríla 2015 je preto posudzované už ako recidíva, keďže v takom prípade o súbeh už nejde, s ktorým tvrdením sa dovolací súd v celom rozsahu stotožnil.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov dovolania namietaných obvineným, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.